

Arrest

nr. 45 538 van 29 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. LUCAS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Roma-zigeunerin afkomstig uit Prizren te zijn. U bezit het Kosovaarse staatsburgerschap. Tijdens het gewapend conflict in Kosovo in 1998/1999 bleef u met uw gezin en uw familie in Prizren wonen. In juli 1999 vielen vier etnische Albanezen jullie woning binnen. Twee mannen namen uw echtgenoot mee, terwijl twee anderen in de woning achter bleven. Toen zij aanstalten maakten om u te misbruiken, begon uw dochter te huilen. Daarop zagen de mannen van hun plan af en verlieten zij de woning. Uw echtgenoot kwam enkele uren later thuis en bleek geslagen te zijn. Hij vertelde dat de etnische Albanezen zijn broer, die in het Servische leger had gediend,

zochten. Om die reden besloten jullie nog in juli 1999 naar Macedonië uit te wijken, waar jullie tot 2000 verbleven. In 2000 keerden jullie naar Prizren terug. Jullie konden er relatief ongestoord leven, maar uw echtgenoot werd wel herhaaldelijk op straat aangesproken door etnische Albanezen die naar de verblijfsplaats van zijn broer informeerden. Een tweetal weken voor uw vertrek uit Kosovo kwam u met uw echtgenoot uit een supermarkt in Prizren, toen hij werd staande gehouden door de etnische Albanezen die in juli 1999 uw woning waren binnengedrongen. Ze vroegen naar de broer van uw echtgenoot en uw echtgenoot werd geslagen. Er werd hem bevolen zijn broer binnen de maand aan hen over te dragen. Jullie besloten geen klacht neer te leggen tegen jullie belagers omdat zowel de lokale als de internationale politie in Prizren enkel uit etnisch Albanese agenten bestaat. Omdat jullie vreesden verdere problemen te hebben, besloten u, uw echtgenoot en jullie drie minderjarige dochters Kosovo te verlaten en naar België uit te wijken, waar jullie op 17 november 2008 aankwamen en nog diezelfde dag asiel vroegen. U bent in het bezit van uw UNMIK-identiteitskaart, uitgereikt op 30 november 2001.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u zich voor uw asielaanvraag integraal baseert op de motieven die ter zake eveneens door uw echtgenoot, V.(...) L.(...), werden aangehaald. In het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[...]

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart staft uw identiteit en afkomst uit Kosovo maar werpt geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, V. L.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 45 537 van 29 juni 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van V. L. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de Commissaris-generaal terecht geoordeeld heeft dat de door verzoeker aangehaalde feiten, onvoldoende ernstig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

De Raad leest in het administratief dossier dat verzoekers bewering in het verzoekschrift (zie p. 5) dat hij en zijn familie niet ongestoord leefden in Prizren, maar dat er integendeel veel incidenten waren, in strijd is met de verklaringen tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 7, 12):

Vraag: "Voor alle duidelijkheid, de enige fysieke confrontatie die u had met de Albanezen was in 1999 en nogmaals twee weken voor uw vertrek?"

Antwoord: "**Ja, dat is correct.** Ja, maar ik leefde voortdurend met een ongelooflijke schrik. Ik moest steeds achter mijn rug kijken, zien of er geen Albanees was of zo"

Vraag: "**Heeft u andere problemen gehad?**"

Antwoord: "**Nee.** Zelfs vandaag zou ik à la limite er nog kunnen leven, maar ze zeiden me dat ik een maand had om mijn broer te vinden en dat ze wisten dat ik een dochter van 13 jaar had"

Zijn uitdrukking hieromtrent dat "vele kleintjes een groot maken", snijdt geen hout. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat verzoeker, in de ruim 9 jaar tussen deze twee incidenten, ongestoord kon leven.

En hoewel verzoeker beweert zich voortdurend bedreigd te voelen, blijkt uit zijn verklaringen (zie voormeld verhoorverslag van 11 februari 2009, p. 8) dat hij zich in Prizren ongestoord kon bewegen, dat zijn kinderen er school liepen en dat hij er verder over alle sociale voorzieningen beschikte. Zo verklaarde verzoeker dat hij en zijn echtgenote samen boodschappen deden, dat hij zelf zijn identiteitsdocumenten afhaalde bij de bevoegde instanties en dat hij een sociale uitkering genoot (zie voormeld verhoorverslag, p. 3, 4, 9).

Gelet op bovenstaande vaststellingen is de Commissaris-generaal terecht tot het besluit gekomen dat er, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in zijn hoofdte geen sprake is van een gerichte en systematische vervolging.

De documenten en rapporten die verzoeker heeft neergelegd, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst - met name "UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van 9 november 2009, "Whose responsibility? Reporting on ethnically motivated crime against Roma in Kosovo - A case study" van augustus 2009, "Discrimination and Human Rights Violation against Roma in Kosovo - compilation from 2008 reports", "Report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights' Special Mission to Kosovo - 23-27 maart 2009", "Organization for security and Co-operation in Europe - Mission in Kosovo" van november 2009 - volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Aangaande de verwijzing naar "UNHCR's Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van 9 november 2009, benadrukt de Raad vooreerst dat deze louter

richtlijnen betreffen die niet bindend zijn; daarenboven wijst de Raad er op dat ook uit deze informatie blijkt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, wat in casu ook gebeurd is.

Wat betreft verzoekers verklaring dat bepaalde voorvallen zijn gezin, en zijn dochters in het bijzonder, getraumatiseerd hebben, merkt de Raad op dat medische problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Medische problemen vallen hier dus niet onder.

2.4. Verzoeker toont ook niet aan dat hij geen bescherming kan genieten in zijn land van herkomst.

De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om nationale bescherming te verkrijgen (zie voormeld verhoorverslag, p. 7, 12):

Vraag: "Gaf u die bedreigingen aan bij de politie?"

Antwoord: "**Nee, ik ben niet geweest.** Ze gaven mij een maand om mijn broer te brengen"

Vraag: "Ik bedoel de bedreigingen tussen 1999 en twee weken voor uw vertrek?"

Antwoord: "**Nee, ik kan niet aan de Albanezen vertellen dat ik problemen heb omdat mijn broer in het Servische leger heeft gezeten**".

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat hij en zijn echtgenote geen klacht durfden neerleggen "aangezien ze hiertoe al pogingen hadden ondernomen, maar telkens werden afgewezen door de lokale autoriteiten", vindt helemaal geen steun in het verhoorverslag.

Verzoeker heeft namelijk geen enkele keer melding gemaakt van het feit dat hij al pogingen zou ondernomen hebben om klacht neer te leggen bij de politie. Nochtans moet een kandidaat-vluchteling reeds van bij het begin van zijn verhoren de waarheidsgetrouwe verklaringen afleggen. Zijn verweer in zijn verzoekschrift dat de politie telkens zijn klacht heeft afgewezen, is dan ook slechts een post-factum verklaring. Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker al pogingen zou ondernomen hebben om klacht neer te leggen gezien verzoeker zelf verklaard heeft dat hij geen andere problemen heeft gekend (zie hoger).

Verzoeker houdt voor dat er voornamelijk etnische Albanezen werkzaam zijn bij de politie, en dat het door hem document van EULEX van juli 2009 bewijst dat het voor Roma niet mogelijk is om zich te wenden tot het gerecht en de politionele overheden.

Nochtans leest de Raad in voormeld document dat de vertegenwoordiging van etnische minderheden in de middelste rangen van voormelde overheden meer dan proportioneel is en dat dit de KP hierin uitblinkt als een voorbeeldige politieorganisatie. EULEX complimenteert zelfs de KP voor deze verwezenlijking en moedigt deze organisatie aan om deze hoge standaard te handhaven (zie p. 22).

De informatie waarnaar verzoeker verwijst weerlegt de informatie van de Commissaris-generaal "dat Prizren de grootste multi-etnische gemeente is, waarbij de verschillende aanwezige etnieën, met uitzondering van de Serviërs, allen zijn vertegenwoordigd in de lokale politie KP- aldus niet; integendeel ze bevestigt wat in de bestreden beslissing vermeld staat.

De bewering van verzoeker dat hij geen klacht indiende omdat er overal, zowel bij KP als bij UNMIK, enkel etnisch Albanese agenten werkzaam zijn, kan niet worden weerhouden.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zich in geval van problemen niet tot de in Kosovo aanwezige autoriteiten, lokaal (KP) of internationaal (KFOR, EULEX), kan wenden voor het verkrijgen van afdoende bescherming.

De bewering als zouden de internationale autoriteiten niet voldoende aanwezig zijn in Prizren, is een loutere bewering.

2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, werd reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht,

namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 EVRM "Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]").

De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt "[...] Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.", zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123). Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.6. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook nog een schending aan van artikel 48/2 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980. Hij citeert hierbij wetgeving, haalt rechtspraak aan van het EHRM die voorwaarden opstelt om te kunnen spreken van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en verwijst naar het voormeld rapport van de UNHCR dat er op zou wijzen dat zelfs indien de Roma niet in aanmerking komen voor de asielstatus, ze wel de subsidiaire beschermingsstatus dienen te krijgen.

Verzoeker herhaalt hij zijn asielrelaas en vraagt om aan hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat niet voldaan is aan één van de toepassingsvoorwaarden voorzien in artikel 48/4 §1 van voormelde wet van 15 december 1980. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich niet onder de bescherming van de overheden van zijn land van herkomst kan stellen (supra).

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepaling. Immers, de Raad wijst er nogmaals op dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond door verzoeker.

Het is niet aan de asioldiensten om zich ervan te vergewissen dat verzoeker, zoals hij poneert, geen enkel risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst. De bewijslast rust wat dit betreft bij de asielzoeker; het is niet aan de asioldiensten om het tegendeel te bewijzen van wat verzoeker poneert.

2.7. Uit wat voorafgaat volgt voor de Raad dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen dat er in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

De Raad schaaft zich achter de beslissing van de Commissaris-generaal.

Bijgevolg wordt van verzoeker de vluchtelingenstatus niet erkend, noch wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE